יהודי

אין אידיש

גליון שבועי לעילוי אזד הנשמה ע"פ משנת הבעש"ט הק' ותלמידיו

הלימוד היומי בספרי חסידות

לשבוע הבעל"ט

ספה"ק מאור עינים (מטות)

יום	מד"ה
ראשון	שזה עיקר נתינת התורה
שני	כי נודע סוד הדיבור
שלישי	וצריך האדם שלא יטמא
רביעי	כאמור אצלינו במקום אחר
חמישי	יכול אף לדברי תורה עד ד"ה ולכך בכל מצוה

צו באקומען אינדערהיים דעם חודש'ליכן קונטרס ערשטע חודש האלב פרייז, רופט 848-243-1624

מערכת "קול דודי"

א וועל'ט פון לייכטיגע חסיד'ישע שמועסן

אין אמעריקע
605.313.6695

אין ענגלאנד
033.0551.7811

אין ארץ ישראל
035.100.200

להרג'יק נר חנוכה: מ'הייבט אן מיט
שיעורי הכנה לחנוכה
מיט **המשפיעים החשובים** שליט"א
אין 'קול דודי היכ'ה השרבזי נישער !

פרשת ויצא תשפ"ז / גליון ר"ו

חסיד'יש געדאנק

א חסידי'שע דערהער פון די פרשה אויף למעשה

דער פאַטש – איז עכט א גלעט

דער אויבערשטער זויל אונז – מער זוי מיר זוילן אים! טאמער מיר פארגעסן פון אים – פארגעסט ער נישט פון אונז! ער רופט אונז באלד צוריק דורכן אוועקנעמען אונזער שמחת חיים – ביז מיר פארשטייען אז ער איז אונזער 'מקור החיים'

"אזא מגיד שיעור האב איך אין מיין לעבן נאכנישט געהאט! איך וואלט נישט געגלייבט אז עס איז פארהאן אויף דער וועלט אזא געטרייער און איבערגעגעבענער מגיד שיעור" - האט שלמה דערציילט מיט עקסטאז פאר זיינע עלטערן, נאך די ערשטע וואך אינעם זמן.

דער מגיד שיעור ר' חיים בוקסבוים שליט"א איז טאקע געווען א חידוש פון א מגיד שיעור, זיין ליבשאפט וואס ער האט באמת געשפירט צו יעדן בחור - האט זיך אריסיפגעווייזן אויף יעדן טריט און שריט, עס איז אים ממש געגאנגען בנפשו אז יעדער בחור זאל שטייגן אין תורה און עבודה - דאס מערסטע מעגליך לויט זיינע כוחות. עס איז נישט געווען בלויז דער הערליכער שיעור וואס ער האט איבערגעגעבן מיט אלע כוחות ההסברה, נוצנדיג די שענסטע דוגמאות און משלים - זיכער צו מאכן אז קיינער פון די בחורים פאלן נישט אריס פונעם שיעור - נאר ער האט זיך אוועקגעגעבן זיין גאנצע טאג און נאכט צו שמועסן מיט יעדן בחור באזונדער, דורכגיין מיט יעדן איינעם זיינע שוועריקייטן - סיי אין הבנה, סיי אין נפשיות'דיגע קאמפליקאציעס, סיי אין סתם אידישקייט, סיי אין עבודת ה' - אים געגעבן דאס גאנצע הארץ און געפיל, באלאכטן מיט וואונדערבארע עצות און חיזוק, און באגלייט יעדן איינעם דורכאויס אלע זיינע דורכגענג.

דריי גאנצע חדשים אנגעפילט מיט 'חיות', 'סיפוק' און רוחניות'דיגע התעלות האט שלמה מיטגעלעבט מיט זיין געטרייען מגיד שיעור, אבער דעמאלט איז דער שווארצער קאץ דורכגעלאפן צווישן זיי... געווען איז דאס נאך וואס שלמה האט פערצופאל זיך געזעצט ביי מיטאג נעבן ברוך, דער שמועס איז געגאנגען מענין לענין, ביז עס איז אנגעקומען צו דער טעמע פונעם 'מגיד שיעור', דא האט שלמה זיך צושפרייט און ארויסגעברענגט מיט באַק ציינער, ווי שטארק ער האט הנאה פון זייער געטרייער מגיד שיעור, און אז ער לעבט ממש פון דעם ווארימען און ליבליכן קשר וואס דער מגיד שיעור וויזט אים ארויס צו יעדע געלעגנהייט.

דער אויבער-חכם ברוך האט נישט געקענט דורכלאזן אזא תמימות'דיגע און איידעלע שמועס - אן אריינווארפן דארט עפעס א חכמה'לע פון זיינע געלונגענע וויצן, דערפאר האט ער געמוזט צולייגן: "יא, יא, ער מאכט עס גוט... ער זוכט נאר צו אפקויפן די בחורים, זיי זאלן ווערן פארגלייבט אין אים...".

ברוך אליינס האט בכלל נישט געגלייבט אין די ווערטער וואס ער זאגט, און ער האט ניטאמאל געדענקט פינף מינוט שפעטער, אז ער האט דא עפעס געזאגט. אבער שלמה איז שוין געווען אפגע'שחט'ן... די ווערטער זענען אריינגעקראכן אין זיין הארץ ווי א ווערימל, און אויפגעגעבן דארט דעם גאנצן צוטרוי און איבערגעגעבנקייט וואס ער האט געהאט אינעם מגיד שיעור. דעם קומענדיגן מאל וועלן דער מגיד שיעור האט אים ענגומען אויף א שפאציר צו דורכרעדן זיינע שוועריקייטן מיט וואס ער מוטשעט זיך און אים באגלייטן וועייטער אויפן ריכטיגן וועג - איז ער געווען פארמאכט אין זיך, און בלויז צוגעשאקלט מיטן קאפ אויף אלעס וואס דער מגיד שיעור האט געזאגט - אָן עפענען זיין הארץ און זיך לאזן העלפן מיט אן אויפריכטיגקייט.

נישט לאנג האט געדויערט ביז ווען דער מגיד שיעור איז אויך געווארן קאלט און פרעמד צו אים. ער האט אויפגעהערט אים צו רופן אין דער זייט און רעדן מיט אים פריוואט, ער האט מער נישט געווארפן צו אים די ווארימע בליקן אינמיטן שיעור, ער האט זיך ניטאמאל אויסגעדרייט צו קוקן אויף זיין זייט, און מיט דער צייט האט ער אינגאנצן איגנארירט זיינע שאלות וואס ער האט אריינגעפרעגט אינמיטן שיעור.

צוויי-דריי וואכן זענען אריבערגעגאנגען זינט דער וואָרימל האט זיך איינגעגעסן אין שלמה'ס הארץ, און זיינע עלטערן האבן באמערקט אז דער פונק אין זיינע אויגן - וועלכע האט געשיינט מיט א ליכטיגקייט אין די פארגאנגענע עטליכע חדשים - האט זיך פארלאשן. שלמה'ס צופרידנקייט און שמחת החיים איז ערגעצוואו פארלוירן געגאנגען. דער טאטע איז ערנסט באזארגט: "וואס איז דא געשען מיט שלמה'ן?! וואו האט ער פארלוירן זיין 'חיות'?!".

בלית ברירה זעצט זיך דער טאטע אראפ מיט שלמה, ער עפנט אויף פאר אים זיין הארץ: "שלמה, לעצטנס 'לעבסטו' נישט! דו ביסט לעצטנס אויסגעלאשן און אויסגעטרוקנט! דער משגיח זאגט מיר אז דו לערנסט פלייסיג און דו שטעלסט זיך צו. נו, וואו איז דער לאָך?! פארוואס ביסטו נישט פרייליך און צופרידן?!".

אנשטאט אן ענטפער, צוכליפעט זיך שלמה ווען הייסט טרערן באנעצן זיינע אויגן. ער וויינט און באווייגט, נישט קענענדיג קומען צום ווארט. ענדליך דערציילט ער פאר זיינע עלטערן וואס איין 'לשון הרע' האט פארהרג'עט. "איך שפיר די לעצטע פאָר וואכן, ווי איך קען נישט אנגיין אין לעבן - אָן זיין חיזוק! ער איז מיר געווען אן עכטער געטרייער רבי! איך בין געווען אזוי נאריש אז איך בין אוועקגעגאנגען פון אים! היינט ווייס איך שוין אז ברוך'ס ווערטער זענען הויל ליגנט און פאלש!". דער טאטע כאפט נישט: "נו, וואר לאזט דיר נישט צוריקגיין צו אים?! גיי צו צום מגיד שיעור און פארצייל אים אויף דיינ'ס א שווריקייט וואס דו גייסט דורך, וועט ער דאך באלד זען אז דו ביסט דא צוריק מיטן גאנצן אפנקייט און צוטרוי! וואס איז דא דער פראבלעם?". שלמה הייבט אָן נאכאמאל צו ווייזענען: "דער מגיד שיעור וויל מיר שוין נישט האבן! ער האט מיר שוין פיינט באקומען! ער איגנארירט מיר ביים שיעור און קוקט מער נישט אויף מיין זייט! ער וועט מיר נישט וועלן צוריקנעמען ווי אמאל!".

דער טאטע נעמט ארויס זיין טעלעפאן, ער רופט אָן דעם מגיד שיעור ר' חיים בוקסבוים שליט"א און ער מאכט עס אויף 'ספיקער' אז שלמה זאל אויף הערן: "א גוטן ר' חיים, דא רעדט שלמה'ס טאטע. איך וויל אייך פרעגן, איר האט עפעס אן ענין פון 'נקמה' אדער 'שנאה' צו מיין זון?". דער מגיד שיעור גיבט א שריי: "וואס שנאה? וואס נקמה? איך האב אים ליב אהבת נפש! אזעלכע תלמידים ווי ער - גיבן מיר חיות! איך בענק זיך צו די צייטן ווען ער איז געווען אפנהארציג צו מיר און מיר געגעבן צוטרוי! זינט ער האט זיך פארמאכט אין זיך - שפיר איך ווי עס פעלט מיר!". שלמה גלייבט נישט וואס ער הערט דא, אבער דער טאטע וויל עס אויסקלארן ביזן סוף: "אויב האט איר אים אזוי ליב, נו פארוואס גיבט איר אים צו שפירן א פארקערטע געפיל - כאילו איר האט אים פיינט?! פארוואס איגנארירט איר אים?!". "פונקט פארקערט, דייקא מיט דעם איגנארירן, שריי איך צו אים! איך רוף אים מיט א 'קריאה של חיבה', אז ער זאל כאפן אז איך דארף אים! אז איך וואלט אויף אים! איר ווייסט ווי שווער עס איז מיר אים צו איגנארירן?! דאס קומט מיר נישט אָן לייכט! דאס איז קעגן מיין טבע פון גוטסקייט! אבער איך טוה דאס מיט מסירות נפש, כדי אים צו שלעפן אויף צוריק!".

אזעלכע תלמידים זוי ער – גיבן מיר חיות! איך בענק זיך צו די צייטן ווען ער איז געווען אפנהארציג צו מיר! זינט ער האט זיך פארמאכט אין זיך – שפיר איך זוי עס פעלט מיר!"

'דינים' איז נישט 'נקמה'

דער נמשל איז נישט ווייט צו גיין... דער 'מאור עינים' אין אונזער פרשה רעדט ארום איבער די סוגיא פון 'סורים'. ער איז מסביר, אז יסורים איז נישט חס ושלום קיין 'ברוגז' אדער 'כעס' פונעם אויבערשטן, נאר בלויז גוטסקייט און רחמנות, כדי מיר זאלן זיך צוריק דערמאנען פון אים און זיין דבוק אין אים. מיט זיין הייליג לשון: **"הַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא חוֹשֵׁב מַחֲשָׁבוֹת לְבָלְתִּי יִדַּח מִמֶּנּוּ נִדָּח, וְרוֹצֶה לְקָרְבוֹ אֵלָיו, אֲזַי מַחֲמַת שֶׁאֵינוֹ דָּבוּק בְּבוֹרְאוֹ יִתְבָּרַךְ נוֹפֵל לִמְקוֹם הַדִּינִים. כִּי מִי שֶׁהוּא דָּבוּק בְּבוֹרְאוֹ יִתְבָּרַךְ אֵין עָלָיו דִּינִים, מַחֲמַת שֶׁהוּא דָּבוּק בְּמָקוֹר חַיֵּי הַחַיִּים שֶׁאֵין שָׁם דִּין כָּלָל, וּבְהֶפֶךְ מִי שֶׁאֵינוֹ דָּבוּק".** ווען מען איז אפנהארציג און נאנט צום אויבערשטן - 'לעבט' מען מיט א 'לעבהאפט', אבער ווי נאר מען פארמאכט זיך אין זיך און מען האקט אפ דעם דביקות - פאלט מען אריין אין 'דינים', וואס דאס מיינט פארלאשנקייט און טרוקנקייט.

באלד קומט דער יצר הרע און מאכט מטעמים דערפון... ער רעדט איין דעם מענטש, אז די 'דינים' וואס ער שפירט יעצט - איז פשוט 'שנאה' און 'כעס',

המשך אין עמוד ב

אינערליכע השתוקקות

פארוואס האט נישט די תשוקה פון א אידישע הארץ קיין עק און קיין סוף? • פארוואס אפילו וועלן א מענטש האט 'יוצא געווען' און געטון אלעס וואס ער דארף, פארשטילט דאס נישט זיין תשוקה?

משפיע: שלום וברכה, אברהם יצחק.

אברהם יצחק: א גוט יאר.

משפיע: נו, וואס איז היינט די נושא? וואס ווילסטו רעדן?

אברהם יצחק: גארנישט ספעציעל. פארקערט, כ'בין געקומען הערן. כ'וועל זיך פרייען צו הערן וואס דער משפיע האט צו זאגן.

משפיע: כ'האב געטראכט אז מ'זאל רעדן איבער א נושא וואס חסידות האט געמאכט א גרויסע 'עסק' דערפון, דאס איז דער ענין פון 'תשוקה און התלהבות אין עבודת ה''. בעסער געזאגט, נישט נאר אין עבודת ה', נאר בכלל, א תשוקה צום אויבערשטן און התלהבות און געפיל צו קירבת ה'. דאס אלעס איז זייער א צענטראלע נושא אינעם דרך החסידות.

וויאזוי קען א מענטש ווערן מתלהב אין עבודת ה', ווי אזוי קען מען ארויסנעמען א תשוקה פון א מענטש, ווי אזוי קען מען ארויסנעמען א תשוקה פון א מענטש אין עבודת ה'? אויב א מענטש האט נישט קיין תשוקה, וואס קען מען טון? וואס איז דער עצה אין דעם?

אברהם יצחק: טאקע א יסודי'שע נושא. אדרבא לאמיר הערן

משפיע: ס'איז א ברייטע סוגיא, ס'האט אסאך דרגות און מיר וועלן פרובירן צו רעדן לויט ווי מיר שטייען.

אברהם יצחק: גראדע די קעפל פון דעם נושא - 'תשוקה און התלהבות' - הערט זיך זייער פשוט. ס'הערט זיך נישט ספעציעל טיף. יעדער בחור האט דאך התלהבות אין עבודת ה', מ'קאכט, מ'פלאקערט, ביים דאוונען, ביי מצוות...

משפיע: ביסט גערעכט, אבער איך רעד פון אן אינערליכע תשוקה און התלהבות. פון א פנימיות'דיגע ווילן וואס ברענט אינעווייניג, וואס קען זיך אפשר אויך ארויסווייזן אינדרויסן, אבער ס'איז בעיקר **א תשוקה און אינערליכע זוכעניש** וואס קאכט אין הארץ. אט די תשוקה דארף ברענען אין יעדע'ס הארץ, אביהרהופט ביי איינער וואס גייט אין די דרכי החסידות. און ס'איז גראדע נישט אזוי 'פשוט' ווי דו האסט עס אראפגעלייגט, אייגנטליך דארף מען זיך מתבונן זיין און עקסטער אריינארבעטן כדי צו זוכה זיין דערצו.

אברהם יצחק: אפשר קען דער משפיע בעסער מסביר זיין, וואס מיינט 'תשוקה' און 'אינערליכע זוכעניש'? כ'האב נישט גוט פארשטאנען...

וואס זוכסטו?

משפיע: כ'וועל פרובירן מסביר זיין. יעדער האט זיך זיינע צייטן ווען עבודת ה' קומט אים אן שווער, ווען ס'גייט אים נישט צו לערנען און דאוונען ווי ס'דארף צו זיין. אבער דאקעגן זענען פארהאן צייטן ווען מ'איז מצליח, זמנים פון התעלות ווי דאס לערנען און דאוונען פארט ווי מ'וויל. און געוועלנליך, איז דער מענטש צופרידן פון זיך ווען ס'מאכט זיך אזעלכע מצבים. ס'איז אים גוט מיט זיך, ער שפירט אז ער טוט וואס מ'פאדערט פון אים. ער שפירט אז ער קען מאכן א 'טשעק' אויף זיך.

אברהם יצחק: נו, וואס איז נישט גוט דערמיט? ס'איז נישט גוט אז א מענטש שפירט זיך גוט מיט זיך?

משפיע: ס'איז זייער גוט. די פראגע איז נאר, אויב דער מענטש האט א תשוקה צום אויבערשטן? ער האט אן אינערליכע השתוקקות און ווילן צו נתקרב ווערן צום אויבערשטן, אדער איז אים שוין גוט מיט זיך? ער זוכט נאך דעם אויבערשטן, אדער האלט אז ער איז שוין 'אין ארדענונג' און אז דער אויבערשטער איז צופרידן פון אים?

אברהם יצחק: איך פארשטיי נישט די שאלה. לכאורה וויל דאך דער מענטש שאפן א נחת רוח פארן אויבערשטן, און אויב ער טוט דאס, ווערט ער פריילך און צופרידן! וואס איז די פראבלעם מיט אזא געפיל?

משפיע: טאקע דאס איז די פראגע. **וואס איז געווען דעם מענטש'ס צילי?** וועלכע 'טרייב קראפט' האט געמוטיגט זיין גאנצע עבודה? זיין 'מאטאר' און 'ברען' איז **פשוט** געווען וויייל ער האט געוואלט אנקומען צו פארשידענע הצלחות און א צופרידנקייט פון זיין אייגענע הצלחות - אדער האט אים געטריבן א תשוקה און ברען אנצוקומען צו **קירבת ה'?**

די פראגע איז אויב ער שפירט צומאל די געפיל וואס שלמה המלך שילדערט אין 'שיר השירים', ווי ער ברענגט ארויס די תשוקה און זוכעניש נאך דעם "שאהבה נפשי", און ער דערציילט דארט ווי **'עַל מִשְׁכָּבִי בַּלֵּילוֹת בִּקַּשְׁתִּי אֵת שֶׁאָהֲבָה נַפְשִׁי, בִּקַּשְׁתִּיו וְלֹא מְצָאתִיו, אֶקְוֹמָה נָּא וַאֲסוֹבְבָה בָעִיר בַּשְּׁוָקִים וּבָרְחֹבוֹת אֲבַקְּשָׁה אֵת שֶׁאָהֲבָה נַפְשִׁי'.** אונזער 'עובד' דא שפירט דאס אמאל? ער האט סיי וועלכע אחיזה אין די סארט תשוקה? ער האט בכלל אן אהנונג פון וואס מ'רעדט? - אדער איז ער נאר פארנומען צו מאכן 'טשעקס' אויף זיך און צו זיין צופרידן פון זיך שפירן 'מסודר' און 'געלונגען'?

אברהם יצחק: איך האף אז דער משפיע וועט מיר מוחל זיין, אבער כ'טראכט אז דער משפיע רעדט אביסל 'מופשט', אביסל 'נישט אויף אונזער וועלט'. איך הער אסאך 'הייליגע וועכטער' מיט פסוקים פון שיר השירים וואס זענען טאקע מורא'דיג דערהויבן, אבער איך פארשטיי נישט פונקטלעך וואס דער משפיע וויל... וואס איז נישט גוט ווען א מענטש וויל דאוועגען און לערנען ווי ס'דארף צו זיין? די וועג וויאזוי מ'דערנענטערט זיך צום אויבערשטן איז דורך לימוד התורה און עבודת ה', און לכאורה, אויב טוט ער דאס - איז ער טאקע 'אין ארדענונג', ער איז זיך באמת מקרב צום אויבערשטן! וואס פעלט נאך דא?

מתאוה לאור אין סוף

משפיע: א רצון און תשוקה צום אויבערשטן - דאס פעלט אים...! ער האט טאקע תורה און תפילה און אלע מיני עבודות, אבער ס'איז 'עיקר חסר מן הספר'! זיין גאנצע תורה און תפילה און מצוות זענען א **מיטל** דורך וואס אנצוקומען צו א געויסע מטרה, זיי אלע זענען א וועג און א 'געצייג' וויאזוי אנצוקומען צו דביקות אין אויבערשטן. אבער צומאל קען א מענטש אינגאנצן פארגעסן פון די מטרה, און ער פארגעסט אינגאנצן אז ער דארף אריינלייגן כוחות צו אויפפלאמען זיין הארץ צו משתוקק זיין צום אויבערשטן און זוכן קירבתו יתברך, אויף אזוי ווייט, אזש זיין הארץ איז ליידיג פון די סארט תשוקה און ווילן.

נאר וואס? ער לערנט טאקע און ער איז מקיים אלעס וואס מ'הייסט אים, און ס'קען אפילו זיין אז ער טוט עס געהעריג און מיט אן ערנסטקייט, אבער אויב ער וועט זיך פרעגן: "וואס **באמת** טרייבט מיר?" "וואס איז מיין ציל?" צו וואס וויל איך אנקומען? דערבי וועט ער אנטפלעקן אז למעשה איז זיין ציל בלויז צו זיין א מוצלח און זיך שפירן גוט מיט זיך... אין אזא פאל, פעלט אים די עיקר נקודה.

אברהם יצחק: דאס איז די 'תשוקה' איבער וואס שלמה המלך רעדט אין שיר השירים?

משפיע: יא. שלמה המלך לייגט אונז אראפ וויאזוי ס'קוקט אויס דאס הארץ און די 'פנימיות' פון אזא איד, זיין הארץ איז פול מיט תשוקה און ער זוכט קירבת ה', ער גייט אויס צו 'את שאהבה נפשו', אט די תשוקה לאזט אים נישט צורוה, אזויווי דער פסוק זאגט (ישעי' כו ט) **'נַפְשִׁי אִוִּיתִיךָ בַּלַּיְלָה'**, אז דעם מענטש'ס 'נפש', זיין 'פנימיות' קוקט ארויס און גלוסט צום אויבערשטן, אויף אזוי ווייט אזש ס'לאזט אים נישט שלאפן ביינאכט.

אויך דער הייליגער בעל התניא (פרק מד) איז אזוי מסביר דעם פסוק, מיט די ווערטער: **"וְזֶה שֶׁאָמַר 'נַפְשִׁי אִוִּיתִיךָ בַּלַּיְלָה'**

וויאלאנג די רצון וואס טרייבט דעם מענטש איז צו מצליח זיין, דאן וועט זיך דער מענטש כסדר מעסטן לויט זיינע ארומיגע

המשך פון עמוד א

וואס דער אויבערשטער איז בייז אויף אים, און ער וויל אים נישט האבן ביי זיך. אבער דער מאור עינים דערציילט אונז סודות פון חדר: **"מִצְמְצֵם אֶת עַצְמוֹ כְּבֵיכוֹל אֵל הָאָדָם אֲשֶׁקּוֹתוֹ אֵל הַמָּקוֹם שֶׁהוּא שָׁם, בְּאוֹתָן דִּינִין הַבָּאִין עָלָיו, שֶׁמּוֹתֵחַ זֶה יִתְקָרֵב אֵלָיו יִתְבָּרַךְ וְכִבּוֹא לְבְחִינַת 'בֹּאר שָׁבַע', שֶׁהוּא לְדַבֵּק בָּיְרֵאָתוֹ יִתְבָּרַךְ שֶׁנִּקְרָא 'בְּאֵר' מַיִם חַיִּים, אֲשֶׁר מִי שֶׁהוּא דָּבוּק בָּזֶה הוּא 'עָבַע' מַבָּל טוּב הַנִּצְחִי.** דארט ווייטער ברענגט ער דעם לשון רש"י: "כי מטא לחרן יהיב דעתיה למיהדר", און ער טייטשט 'חרון' פונעם לשון 'חרון אף': **"רָצָה לוֹמַר, עַל יְדֵי הַדִּינִים הַבָּאִים עָלָיו וְיֵשׁ שָׁם צִמְצוּם אֲשֶׁקּוֹתוֹ יִתְבָּרַךְ, וּמַחֲמַת זֶה נוֹתֵן אֶל לִבּוֹ לָשׁוּב, וּמֵיד קָפְצָה לוֹ הָאָרֶץ שֶׁהוּא אֶרֶץ הַחַיִּים הָעֶלְיוֹנָה".** דער טרונקנקייט און איגנארירן וואס דער מענטש באקומט פון אויבן - דארט איז זיך דער אויבערשטער מלבש אויף א צורה פון א 'צמצום', א צורה פון א 'געשרי' פון בענקשאפט: "קום צוריק". און דער מאור עינים לייגט צו מורא'דיגע ווערטער: "יותר ממה שֶׁהַעֶגֶל רוצֶה לְינק פָּרָה רוצֶה לְהֵנִיק, כִּי הַחַיּוֹת הָעֶלְיוֹן מִשְׁתּוֹקֵק מְאוד אֶל הָאָדָם לְשָׁכְּנוֹ בְּתוכו" - דער אויבערשטער כביכול איז 'משתוקק מאוד', ער בענקט און שטרעבט צו רוען ביי אונז, אסאך מער ווי מיר ווילן זיין נאנט צו אים.

'דינים' און 'יסורים' מוזן נישט אלעמאל טייטשן גאר גרויסע שווערקייטן, נאר אפילו איין קליינigkeit וועלכע גייט אים נישט ווי ער וויל - איז דאס שוין אויך א 'צער'! אויך דארט ליגט באהאלטן דעם געשריי פון 'קום צוריק'! **"וְלָכֵן יֵאָמֵין כִּי שָׁם הוּא צִמְצוּם אֲשֶׁקּוֹתוֹ יִתְבָּרַךְ אֶל הָאִישׁ הַהוּא, וְזֶה יַחֲשֹׁב לְרַחֲמִים אֲצֵלוֹ, לְבַלְּתִי יַדַּח מִמֶּנּוּ נִדָּח, וְכִשֶּׁחוֹשֵׁב בֶּאֱמֶת כֵּן נַעֲשֶׂה בֶּאֱמֶת כֵּן לְמַעֲלָה".**

ווי נאר א מענטש האט אויפגעכאפט אט דעם אמת, אז אלעס איז בלויז 'התקרבות' וואס דער אויבערשטער זוכט אים און בעט אים צוריקצוקומען צו זיין התקרבות - איז ער שוין אנגעקומען צום ציל! אלע 'דינים' און 'צמצומים', אויסגעלאשנקייט און טרוקנקייט - ווערן באלד פארשוואונדן! **"יִכְשֶׁנּוֹתַן אֶל לִבּוֹ זֶה - מִיָּד נִמְתָּקִין הַדִּינִין וְנוֹפְלִים מִמֶּנּוּ מֵאַחַר שֶׁבָּא אֶל הַמָּבְוָן"** - צי דען זוכט מען חלילה פון הימל סתם אויסצופיינigkeit מענטשן? פארוואס זאל מען אים געבן אפילו דאס מינדעסטער צער?! אויב האט ער שוין דערהערט דעם מעסעדזש - פעלט עס שוין פשוט נישט אויס!

מִפְּנֵי שְׁאַתָּה ה' נַפְשִׁי וְחַיֵּי הָאֲמִתִּים, לְךָ אִוִּיתִיךָ! פְּרוֹשׁ שֶׁאֲנִי מִתְאַוֶּה וְתַאֲב לְךָ בְּאָדָם הַמִּתְאַוֶּה לְחַיֵּי נַפְשׁוֹ, וְכִשֶּׁהוּא חָפֵץ וּמִתְאַוֶּה מִתְאַוֶּה וְתַאֲב שֶׁתָּשׁוּב נַפְשׁוֹ אֵלָיו, וְכֵן כָּשֶׁהוּא הוֹלֵךְ לִישֵׁן מִתְאַוֶּה וְחָפֵץ שֶׁתָּשׁוּב נַפְשׁוֹ אֵלָיו כְּשֶׁשָּׁעַר מִשְׁנָתוֹ, כָּךְ אֲנִי מִתְאַוֶּה וְתַאֲב לְאוֹר אֵין סוֹף בָּרוּךְ הוּא חַיֵּי הַחַיִּים הָאֲמִתִּיִּים לְהַמְשִׁיכוֹ בְּקִרְבִּי עַל יְדֵי עֶסֶק הַתּוֹרָה בְּהַקִּיצִי מִשְּׁנָתִי בַּלַּיְלָה"! די תשוקה הערט נישט אויף, ס'ווערט נישט איינגעשטילט, וויפיל ער זאל נאר לערנען און טון - איז ער אלץ מער משתוקק און שפירט נאך מער וויפיל ער דארף נאך צוקומען...

אברהם יצחק: כ'האב נישט פונקט פארשטאנען די נקודה. איך פארשטיי אז מ'דארף וויסן וואס ט'רייבט דעם מענטש, און איך פארשטיי אז יענע 'שטופ' דארף קומען פון א רצון צו זיין נאנט צום אויבערשטן. דער רצון דארף צוברענגען דעם דאוונען און לערנען. דאס פארשטיי איך. אבער פארוואס דארף דאס צוברענגען אז מ'זאל א גאנצע צייט שפירן וואס מער תשוקה? פארוואס זאל אזא מענטש נישט מעגן זיין צופרידן פון זיך? ער האט דאך א ברען און תשוקה צו קירבת ה', און ער האט מצליח געווען דערין! ער האט געטון וואס מ'דארף כדי צו נתקרב ווערן צום אויבערשטן! פארוואס דארף ער נאך אלץ שפירן אז ס'פעלט אים נאך און אז ער דארף נאך אסאך טון כדי אנצוקומען צום אויבערשטן?

משפיע: ווייל דער אויבערשטער איז 'אין סוף', און וויפיל מ'זאל אים נאר דינען - איז עס ווי גארנישט אנקעגן אים! דערויבער, ווילאנג די רצון וואס טרייבט דעם מענטש איז צו מצליח זיין אדער צו בלויז ערפילן זיין תפקיד, דאן וועט זיך דער מענטש כסדר מעסטן לויט **זיינע ארומיגע,** און דעמאלטס, ווי נאר ער וועט זען אז ער ערפילט טאקע זיין תפקיד אויף א גוטע אופן אין פארגלייך צו זיין סביבה - וועט ער זיך שפירן צופרידן און אקעי. אבער אויב ס'ברענט אים קירבת אלקים, דאס אינטערעסירט אים און דאס טרייבט אים, וועט ער זיך מעסטן **לויט דעם אויבערשטנ'ס 'סטאנדארטן'** - נו, און דער אויבערשטער איז דאך אן 'אין סוף', ביי וועמען ס'איז בכלל נישט שייך די מושג פון 'יוצא זיין' און 'זיין אקעי'... פאר אזא מענטש וועט בכלל נישט אנגיין דאס אז ער פילט ריכטיג אן זיין טאג, אין פארגלייך צו זיינע ארומיגע, וויבאלד ער מעסט זיך נאר לויטן אויבערשטן, וואס אין אזא פאל, שפירט ער אלעמאל ווי ס'איז דא נאך מער ווי זיך צו הייבן. זיין תשוקה ווערט נאר וואס גרעסער און העכער.

אברהם יצחק: ביים אויבערשטן איז נישטא אזא מושג ווי 'יוצא זיין'?! דער אויבערשטער פארלאנגט דאך נישט פון א מענטש מער ווי ער קען, און אויב ער האט נעטון וואס ער האט געקענט - איז דער אויבערשטער צופרידן פון אים! נישט אזוי?

משפיע: געראכט, כ'האב נישט געמיינט אז דער אויבערשטער איז נישט צופרידן פונעם מענטש. אוודאי פאדערט נישט דער אויבערשטער מער וויפיל דער מענטש איז מסוגל, אבער למעשה, דער אויבערשטער וויל דאס הארץ, ער וויל די תשוקה פון א מענטש. ער וויל אז דער מענטש זאל וועלן נאר אים אליינס און ס'זאל אים נאר אנגיין קירבת ה', וואס דעריבער - ווען דער מענטש זוכט בלויז קירבת אלקים - וועט ער קיינמאל נישט רואיג און קיינמאל נישט צופרידן פון זיך, וויבאלד זיין גאנצער 'וועזן' באשטייט פון זוכן קירבת ה', און היות קירבת ה' האט נישט קיין שיעור - נאך וואס דער אויבערשטער האט נישט קיין שיעור - דעריבער, וואס מער דער מענטש וועט דינען דעם אויבערשטן, וועט ער זיך אלץ מער אביערצייגן ווי שטארק דער אויבערשטער איז אן 'אין סוף', און דערביי וואס מער משתוקק זיין צו אים.

אברהם יצחק: כ'הער. דאס איז עכט א נייע מושג וואס כ'האב קיינמאל נישט געהערט.

עבודת ה' האט נישט קיין שיעור

משפיע: כ'האב דיר שוין געזאגט; דאס איז גאנץ אן איידעלע נקודה, אבער וויבאלד ס'פארנעמט א גרויסע ארט אין דרכי החסידות איז זייער וויכטיג עס צו וויסן און אנצוהייבן ארבעטן דערויף, זיך איינגעוואוינען צו מעורר זיין דאס הארץ צו זוכן דעם אויבערשטן און נאר אים וועלן. קום, לאמיר דיר נאר וויזן ווי קלאר דער הייליגער ראפשיצער רב זי"ע ברענגט דאס ארויס אין זיין ספר 'זרע קודש' (פרשת וירא): **"כי הנה יש בני אדם שמתחילין לעבד ה' באמת, ועל ידי זה משיגין איזה מדרגה, ונדמה להם שכבר השיגו עבודתו ית"ש בשלמות וכבר הם צדיקים גמורים אשר אין למעלה מהם, ובאמת לא ידעו ולא יראו ולא ערבינו ונמה מראות עיניהם מהשבי' לבתם, כי הוא יתברך שמו אין סוף ואין קץ לתכלית עבודתו, ואין לחביט על עצמו על שום מדרגה שיש זו שיתפשט עצמו בזאת המדרגה, רק ידרש ויחקר תמיד יותר אחר עבודתו, ואף אם יהיה זו כל מדרגות צדיקים, עם כל זה יכין עצמו לדרוך זו לחקר אחר עבודתו יתברך שמו יותר, כי בודאי עדיין לא בא לתכלית עבודתו, כיון שהוא יתברך שמו אין סוף ואין קץ ואין תכלית".**

האסט פארשטאנען וואס ס'שטייט דא? די מינוט וואס א מענטש האט אן אמת'ע תשוקה צום אויבערשטן - ווערט ער קיינמאל נישט זאט דערפון, די תשוקה ווערט קיינמאל נישט איינגעשטילט. פארקערט, ס'ווערט נאר שטערקער און שטערקער. דער מענטש איז בכלל נישט פארנומען צו מאכן חשבונות וויפיל ער האט שוין געטון און וואס ער האט שוין יוצא געווען, נאר זיין גאנצע הארץ איז איינגעשפאנט צו זוכן וואס מער קירבת ה'!

אברהם יצחק: ס'הערט זיך מורא'דיג. איך הייב עס אביסל אן צו פארשטיין.

משפיע: דא האסטו א משל, וואס דער ראפשיצער רב ברענגט בשם דעם הייליגן בארדישטשובר זי"ע, ממש ווען דעם נושא: **"וְקָרָב הַקָּדוֹשׁ מְבָרְדִּיטְשׁוֹב אָמַר פָּשָׁט עַל זֶה, לְמָשָׁל שֶׁעָשָׂה לוֹ מוֹנֶה גְּבוֹהַּ מְאוֹד, וְהוֹלְכִים בְּמַדְרֵגוֹת אֶל הַמִּגְדָּל, וְאַצֶל כָּל מַדְרֵגָה וַעֲלִיָּה שֶׁעוֹלִין, יֵשׁ חֲדָרִים מְאוֹצְרֵי הַמֶּלֶךְ שֶׁמְּאִירִים מְאוֹד, וְהַכִּסֵּא הַהוֹלֵךְ וְנָעֲתָז לְיַלֵּךְ אֶל הַמֶּלֶךְ לְהִשְׁתַּעֲשֵׁעַ עִם הַמֶּלֶךְ, אֲבָל בֵּינָן שֶׁעָלָה אֵיזֶה מַדְרֵגוֹת וְרוֹאֶה הַחֲדָרִים שֶׁמְּאִירִים מְאוֹד, סוֹבֵר שֶׁשָּׁם הַמֶּלֶךְ וּפוֹנֶה שָׁם, אֲבָל בֶּאֱמֶת הֵיכָן אֵלּוּ לְהָבִין אֵלּוּ הֵיכָן שֵׁם הַמֶּלֶךְ, לָמָּה עוֹלִין עוֹד לְמַעְלָה מַדְרֵגוֹת גְּבוֹהִים יוֹתֵר מֵאֵלּוּ הַחֲדָרִים, וְהֵיכָן לוֹ לְהוֹכִיחַ וּלְהָבִין מִזֶּה שֶׁעֲדַיִן לֹא בָא לְחֶדֶר הַמֶּלֶךְ, וְלֹא לְפָנוֹת אֶל שׁוּם מָקוֹם וְחֶדֶר הַמְּאִיר, רַק לַעֲשׂוֹת שֶׁלּוֹ וְלַעֲלוֹת יוֹתֵר וְיוֹתֵר לְהִתְקָרֵב אֶל הַמֶּלֶךְ".**

א מורא'דיגער משל, ער זאגט אז די מינוט א מענטש דערהערט אז ס'איז נאך דא אסאך דרגות העכער אים, אנערקענט ער אז ער איז נאכנישט אנגעקומען צום קעניג! און יעדער פון אונז ווייסט אז ס'איז דא צדיקים וואס דינען דעם אויבערשטן אסאך מער ווי אונז, און וויפיל כוחות מ'זאל נאר אריינליגן און ווי שטארק מ'זאל זיך נאר אנשטרענגען, איז נישט קיין שאלה אז ס'וועט אלץ בלייבן אן א שיעור מדריגות צו וואס מ'קען נאך אנקומען... אויב אזוי, איז דאס אליינס א באוויז אז די 'חדר המלך' גאפינט זיך אסאך העכער, אומבאגרייפליך העכער. וואס לויט דעם, אויב זוכט ער באמת דעם קעניג אליינס, וועט ער נישט רוען און זיין השתוקקות וועט נאר ווערן אלץ שטערקער און גרעסער.

אברהם יצחק: זייער שיין. דער משפיע זאגט דא אזעלכע חידושים, און כ'דארף עס גרונטליך דורכטראכטן און פארשטיין. און איך האף אז דאס וועט מיר נישט אנקומען צו שווער, מיטן אויבערשטנ'ס הילף.

פונקען / קודצע יסודות פון תלמידי הבעש"ט ז"ע

'הללוקה - כי טוב זמרה אלקינו' ככיכול דער אויבערשטער איז דער וואס זינגט די לויב, וזייל וזען נישט די הילף פון אויבערשטן, וואלט מען נישט געקענט זאגן אפילו איין דיבור פארן אויבערשטן.

הרה"ק ר' אלימלך מליזענסק ז"ע (מאור ושמש, פסח)

דער פראפעסאר פון אניפאלי

א שארפע הוסט האט זיך ארויסגעריסן פון רבי אברהמ'ס האלז, די קאליר פון זיין געזיכט האט זיך געווארפן צוריק אין גרינליך, און ער איז אומגעפאלן אויף א בענקל, אינגאנצן ערשטפט.

"אוי, וויפיל איז דער שיעור צו ליידן?" האט זיך ארויסגעשריגן פון זיין הייזעריג, שליים-פארלייגטע האלז. שוין וואכן וואס ער ליידט פון די קרענק, און דערווייל ווערט ער גאר נישט פטור דערפון.

ער האט געטראכט אז די מחלה וועט אוועקגיין פונקט ווי ס'איז געקומען, אבער צום באדויער איז די קרענק בלויז געווארן אלץ שווערער און ערגער. מערסטנס טייל פון טאג האט ער פארווייללט אין בעט, בשעת זיינע אלע ביינער האבן געברענט און זיין קאפ האט געשווינדלט.

"איך פאר שוין צום רבין", האט ער אויסגערופן אנטשלאסן, "כ'מוז זיך מזכיר זיין פאר אים".

דער וואגן איז געווארן אויסגערישט מיט קישענעס און דאכענעס, רבי אברהם איז געווארן איבערגעדעקט מיט א ווייכע, ווארעמע קאלדרע, דער בעל עגלה האט געשמיסן די פערד און מ'האט זיך ארויסגעלאזט קיין נעשכיז.

הרה"ק רבי איציקל נעשכיזער זי"ע האט געליינט ר' אברהמ'ס קוויטל, "פאר זיך היילן ביים פראפעסאר פון אניפאלי, דארט וועסטו געהאלפן ווערן מיט א רפואה", האט דער צדיק געזאגט, בשעת'ן באגלייטן ר' אברהמ'ן ביזן טיר.

אניפאלי? א פראפעסאר? 'די וועג קיין אניפאלי קען דויערן גאנצע זעקס וואכן, און אין אזא שווערע צושטאנד בין איך נישט זיכער אז כ'וועל נאך דערלעבן ביז אהין...?' האט ר' אברהם געטראכט פאר א מינוט, אבער ער האט גלייך פארשטילט די חוצפה'דיגע מחשבה מיט א געשריי. 'דער רבי האט געזאגט אז דער פראפעסאר פון אניפאלי וועט מיר אויסהיילן, און אזוי וועל איך טון!' איז ער געווען אנטשלאסן.

ר' אברהם איז ארויפגעשטיגן אויף זיין וואגן און זיך ארויסגעלאזט אויפן וועג קיין אניפאלי. און געווייס, גאנצע זעקס וואכן איז ער געווען אויף די וועגן, ביז דער וואגן האט דערגרייכט דעם אריינגאנג צום קליינעם שטעטל. ער האט זיך נישט פארזוימט פאר קיין סעקונדע. "פאר זאפארט צום פראפעסאר פון שטעטל", האט ער אנגעווייזן דעם בעל עגלה. אבער דער לעצטער, נישט זייענדיג באקאנט אין די געסלעך און אדרעסן, האט אפגעשטעלט א פארבייגייער ער זאל אים אנצייגן ווי אנצוקומען צו דעם פראפעסאר'ס 'קליניק'.

"פראפעסאר? דא אין אניפאלי?" האט דער איד געעפנט א פאר בריייטע אויגן, "ס'טוט מיר לייד; מיר האבן דא נישט קיין פראפעסאר", האט ער אויסגעשפרייט זיינע הענט.

"גוט, איז נישט דער פראפעסאר, אבער איר האט א דאקטער אין שטעטל?" האט דער בעל עגלה פרובירט אויף אזא אויפן.

"ניין, מיר האבן ניטאמאל א דאקטער אין שטעטל", איז געווען די אנטוואורט.

ר' אברהמ'ס קאפ האט זיך ארויסגעשטעקט פון פענסטער פון וואגן. "אויך א פעלדשער האט איר נישט?!" האט ער שיער געשריגן פון גרויס שטוינונג, ביים זען די נעגאטיוויע שאקל מיטן קאפ וואס דער איד האט אים געגעבן.

נישט קיין פראפעסאר, נישט קיין דאקטער און ניטאמאל א פעלדשער איז פארהאן אין אניפאלי, און דא האט אים דער רבי אהערגעשיקט ער זאל זיך קומען היילן...?!

ר' אברהם האט געהייסן דעם בעל עגלה זיך גלייך אויסצודרייען און זיך אומקערן קיין נעשכיז. אפשר האבן זיך זאכן געטוישט דא אין שטעטל, און דער רבי וויסט נאכנישט דערפון. יעדנספאל, קיין פראפעסאר איז נישטא צו טרעפן אין אניפאלי.

"רבי, ס'איז נישטא קיין פראפעסאר אין אניפאלי!" האט ר' אברהם געמאלדן דעם נעשכיזער צדיק, ווי נאר ער איז אנגעקומען לפני הקודש.

"אזוי?! ס'איז נישטא קיין פראפעסאר אין אניפאלי? אויך נישט קיין דאקטער און אפילו נישט א פעלדשער", האט אים דער צדיק געפרעגט.

"ניין", האט ר' אברהם געענטפערט, שאקלענדיג מיטן קאפ אזויווי יענער אניפאליער איינוואוינער.

"דעמאלטס וואס טוען זיי ווען איינער ווערט נישט געזונט?" האט דער צדיק געפרעגט ר' אברהם.

"וואס זיי טוען? זיי האבן נישט קיין צוויי ברירות; זיי קענען נאר מתפלל זיין צום אויבערשטן און האפן אויפן בעסטן. דאס קענען זיי טון. זיך איינבעטן ביים אויבערשטן".

"נו, אברהם", האט זיך דער צדיק געוואנדן צו אים, "צו 'יענער פראפעסאר' האב איך דיר געשיקט, ער איז דער פראפעסאר פון אניפאלי. נישט קיין צווייטער וויי דער בורא עולם. זיי מתפלל צו אים און ער וועט דיר שיקן א גאנצע רפואה, אויך אן קיין דאקטוירים און פראפעסארן!"

מקור: **רשפי אש**

מלחמה צווישן די צוויי נפשות (ד)

די אונטערשטע שורה איז - זיין געטליך! איבערגעבן קאנטראל פאר אונזער הייליגע נשמה!

שאלה:

אין דער פארגאנגענהייט איז דא געווען אן אריכות איבער די יסוד פון 'שתי נפשות'. ס'איז געווארן אויסגעשמועסט אז יעדער איד ענטהאלט אין זיך צוויי סארט נפשות, און אז די קאנטראסט צווישן זיי צוויי איז שמים-וארץ; נעמליך, אז די 'נפש האלקית' ציט נאכאנאנד צום אויבערשטן, דאקעגן די 'נפש הטבעית' (-'הבהמית') ציט די גאנצע צייט צו 'ישות' און 'פירוד'. אבער דא קומט אריין א מורא'דיגע שאלה: למעשה, וואס טוט מען ווען איין נפש ציט דא און די אנדערע ציט דארט?! וויאזוי באקעמפט מען און באזיגט מען דעם נפש הבהמית?

לאמיר צונעמען די תשובה:

די נשמה איז בוהר; נישט דער שכל

לאמיר מסכם זיין און בעסער ארויסהאבן דעם ענין:

ווען מ'רעדט פון עבודת ה', מלחמת היצר, און די מלחמה צווישן אונזערע צוויי נפשות - רעדט מען נישט פון עפעס וואס **די נפש השכלית טוט,** נאר פון עפעס וואס **מ'טוט 'מיטן' נפש השכלית!** מ'רעדט דא נישט פון קיין עבודה מצד די נפש השכלית, נאר פון אן עבודה מצד די נפש האלקית! אין מער פשוט'ע ווערטער: **מ'רעדט דא נישט פון א בחירה וואס די שכל מאכט, נאר פון א בחירה פון די נשמה!**

ס'איז נישט ווי מענטשן זענען נאטורליך געוואוינט צו טראכטן, אז **זייער שכל וועלט אויס** אויב זי זאל נאכגיין די נפש האלקית אדער נאך די נפש הבהמית. **אייגנטליך האט נישט קיין זין אזוי צו טראכטן,** צוליב א רייע סיבות (צווישן אנדערע, וויבאלד די שכל איז אליינס טייל פון די נפש הבהמית און אויך איר מטרה איז זיך צו אליינס שפירן, ווי ערקלערט, און דעריבער קען זי אנקומען צו נאך מער קליפה). אבער ווער ס'האט שוין אמאל געלערנט און פארשטאנען די תכלית און מהות פון 'בחירה', וועט נישט זיין מסוגל צו פארשטיין וויאזוי ס'איז בכלל שייך אזוי צו טראכטן.

דא איז נישט דער פלאץ צו מאריך זיין איבער די מהות פון 'בחירה', אבער די הבנה דערפון אין קורצן איז, אז 'בחירה' איז די צורה ווי ס'ווערט פארווירקליכט דער "דירה בתחתונים", וויבאלד די בחירה איז א וואונדערליכע התגלות אלקית ווי דער תחתון איז זיך מתבטל און זיך כולל אינעם בורא, וואס דערביי שאפט ער כביכול א נייע געטליכע בריאה און השפעה. דער איד איז משפיע און מגלה אלקותו יתברך אין זיינע אלע מעשים (ווייל עמקות'דיג גערעדט, יעדע 'בחירה' איז פאקטיש ממש א בריאה חדשה, ווייל ווען נישט, איז דאך "אין אדם נוקף אצבעו מלמטה אלא אם כן מכריזין עליו מלמעלה", און דאס איז נישט קיין בחירה).

דעריבער איז העכסט פשוט, אז אט די התגלות האט נישט קיין שום שייכות מיטן נפש השכלית און מיטן נפש הבהמית, נאר עס באלאנגט כל-כולו פארן נפש האלקית. דוקא זי איז מגלה די בחירה האלקית (און מיר האבן שוין עטוואס אנגעריירט די איידעלע שאלה, וויאזוי קען די נפש האלקית בוחר זיין אן עבירה? די קורצע ענטפער דערויף איז, אז זי איז בוחר 'נישט' צו בוחר זיין, און דורכדעם ווערט זי כביכול 'פארכאפט' דורך די נפש הבהמית וועלכע נוצט איר צו באגיין די עבירה. אבער לעת עתה קענען מיר נישט מאריך זיין דערין).

זיין געטליך!

אייגנטליך, בעומק, געפינט זיך דא די אמת'ע מהות און תכלית וואס א איד זוכט אויף דער וועלט, וואס דאס איז דער יסוד פון כל התורה כולה. ווייל מ'דארף פארשטיין, אז מיר זענען נישט אראפגעקומען אויף דער וועלט כדי צו זיין א 'גוטער מענטש' - זאל זיין דער בעסטער וואס איז שייך. נאר מיר זענען אהערגעקומען כדי צו זיין 'געטליך', צו זיין 'דבוק בהשי"ת', צו זיין 'אינגאנצן בטל און נכלל אין אויבערשטן', צו זיין א 'מקום מוכן פאר השראת השכינה', 'א דירה פארן אויבערשטן בתחתונים'.

אפילו לויט דיא באגריפן פון די נפש הבהמית, איז זיין א 'גוטער מענטש' וועדט אן א שיעור וויניגער ווי צו זיין 'געטליך'. שוין אפגערעדט ווען מ'גייט צו מיט אן אמת'ע בליק, אז ס'איז נישטא קיין אנדערע מציאות אויסער אלקותו יתברך, דאן צו זיין א 'גוטער מענטש' איז פשוט קליפה און פירוד און העדר און שקר, און ס'איז נישטא קיין אנדערע מעגליכקייט אויסער זיין א משכן פאר השראת שכינתו יתברך, צו וואס דווקא מיר אידן קענען זוכה זיין.

פארשטייט זיך, ס'פעלט ניטאמאל אויס דאס ארויסצוברענגען, אז די זאך - פון זיין 'געטליך' - האט בכלל נישט קיין שייכות מיט די נפש השכלית, וויבאלד דער פלאן דא איז בכלל נישט צו ארבעטן מיטן שכל, נאר דער פלאן איז צו ארבעטן מיט די נשמה און אמונה און אור אלקותו יתברך וואס וועדט נתגלה אין די נפש האלקית. נאר ווי געזאגט, דאס ארט ווי די עבודה וועדט אפגעטון איז **מיט** די נפש השכלית, ווייל מ'דארף אויפלייכטן די נפש האלקית ביז טיף אריין אין די נפש השכלית, איינעמען די נפש הבהמית און דארט מאכן רוען אורו יתברך אויף בתחתונים.

די נקודה איז פשוט, ליכטיג און קלאר.

חזנים זענען נאראנים...

צום שלוס, איז כדאי צו צולייגן א קליינע הערה וואס געווייסע וועלן פרעגן: אויב די נפש הבהמית איז למעשה די 'נפש הרגש', דעמאלטס פארוואס זאל מען ארבעטן מיט די נפש השכלית? **פארוואס זאל מען נישט גיין גלייך צו די רגש, אנציגדן די הרגשים פאר עבודת ה'?**

און די ענטפער איז, אז ס'קען טאקע זיין אז מ'דארף אויך צוציען די הרגשים פאר עבודת ה', און געוויס האבן זיך חסיד'ישע אידן אזוי געפירט און צוגעלייגט הייסע געפילן אין עבודת ה' אין אלע הינזיכטן, אבער נאך אלע מעשיות, מ'קען זיך נישט אפגעבן **בלויז** מיט רגשות, נאר מ'דארף זיי 'מברר' זיין דורכזיפן און אויסארבעטן מיטן שכל. און די סיבה איז וויבאלד רגשות 'פארשטייען' נישט, דעריבער טוען זיי נאטורליך ארבעטן פאר זייער אייגענע טובה. דאס הייסט, די הרגשים פון די נפש הבהמית, באשטייען בעיקר פון זיך אליינס שפירן. אזוי קומט אויס אז א מענטש קען זינגען און זינגען פאר שעות ארוכות פארן אויבערשטן, אבער אויב ער וועט נישט צוליגן אביסל דעת און א שכל'דיגע קלארקייט אז ער זינגט פארן אויבערשטן און נישט פאר זיך - דאן קומט אויס אז אלע הרגשות וואס ער האט אנגעצינדן זענען סתם געווען שטארקע געפילן פון זיך זעלבסט שפירן, אזויווי מ'קען זען בחוש, ואכמ"ל.

דעריבער, אפילו ווען מען ערווועקט די אייגענע הרגשות פאר עבודת ה', דארף עס קומען מתוך אן אנערקענונג און שכל'דיגע התבוננות אין גדלות ה', אין אמיתת מציאות ה', אין די שייכות וואס ער האט מיט אונז, און אין דאס וואס די הרגשות זענען געוואנדן צו אים און נישט כדי זיך צו אליינס שפירן (און מ'קען זאגן, אז דאס איז פשט וואס די וועלט זאגט "חזנים זענען נאראנים", ווייל עולם הנגינה איז נאנט צום עולם התשובה, נאך וואס נגינה קען געווייס צוברענגען תשובה, אבער ווען מ'לייגט נישט צו קיין שכל'דיגע התבוננות, קען די נגינה בלויז צוברענגען מ'זאל זיך אליינס שפירן. און די זעלבע איז מיט יעדע רגש).

א למעשה'דיגע תמצית

לאמיר צוזאמענמען אין קורצן אלע למעשה'דיגע נקודות וואס זענען נעווארן אויסגעשמועסט אין דעם מאמר:

א. דער עיקר מלחמה צווישן די נפש האלקית און די נפש הבהמית, איז דורכ'ן אונטערהייבן די נפש האלקית, סיי אין תורה ומצוות, סיי אין אהבה ויראה, אין אמונה ודביקות, אין עבודת התפילה, אין אויפלייכטן שבתים און ימים טובים און התקשרות צו צדיקים, און אין יעדע זאך וואס דערלייכט און איז מגלה די נשמה און איר אמת'ע דביקות אין אויבערשטן. פשוט באלעבן די נשמה, די נאטורליכע צורה פון א איד וואס וויל און איז זיך משתוקק און איז דבוק בה'.

ב. פונדעסטוועגן, זענען דא צייטן און אומשטענדן ווי ס'איז שווער צו מגלה זיין די אור הנשמה, און ס'איז נישטא קיין אנדערע עצה אויסער איינעמען און איבערצייגן די נפש הבהמית. און די מטרה דערפון איז, איבערצודריינען און מברר זיין אויך די נפש הבהמית צום גוטן. ווייל די נפש הבהמית פון א איד איז מעורב פון 'טוב ורע', און אויך זי דארף ווערן נכלל אין דביקותו יתברך.

ג. די נפש הבהמית איז איינגעטיילט צווישן 'יצרים' און 'רגשות'. יצרים טוען איר בכלל נישט ערפילן, און זיי קומען אינגאנצן פון א בהמה'ישע פלאץ (און דאס איז די 'נפש הבהמית'), דאקעגן 'רגשות' טוען ערפילן און ברענגען פארגעניגן פאר די נפש, כאטש אויף א באגרעניצט אופן (און דאס איז די 'נפש השכלית').

דאס איז א מלחמה וואס שפילט זיך אויס אינעהאלב די נפש הבהמית זעלבסט, דעריבער איז עס נישט די עכטע מלחמה פון וואס די ספרים הק' רעדן. אבער מיט דעם אלעם איז א מענטש מחויב צו עוסק זיין דערין, יעדעס מאל 'אקטיוויזירן' זיין שכל און שיקול הדעת כדי צו זען אויב ס'ווערט ערווועקט אין אים א 'יצר' אדער א 'רגש', און אפשטעלן די בהמה פון איבערנעמען קאנטראל. נאר מ'דארף וויסן, אז אונזער מטרה דערמיט איז נישט אויסצואיידלען די נפש הבהמית און פארגרעסערן די נפרד'יגע 'יש', נאר אלס א מטרה פון "דרך ארץ קדמה לתורה", כדי אז דורכדעם זאל ער איינצוימען זיינע יצרים און קענען מקיים זיין דעם רצון ה' און זיין דבוק בו יתברך.

(און אגב גערעדט, ס'ווערט מבואר אין 'תניא' פרק ב', אז וויפיל די נפש הבהמית וועט באשטיין פון 'יצרים' אדער 'רגשות-שכל', וועדט זיך אין די עלטערן. ווייל דאס איז דער ענין פון די 'לבוש', אביבער וואס דער תניא רעדט דארט).

ד. די אמת'ע מלחמה שפילט זיך אויס צווישן די נפש האלקית און די נפש השכלית, אויב מ'זאל זיך אליינס שפירן אלס אן אייגענע מציאות, אדער שפירן און מתבטל זיין און אינגאנצן נכלל ווערן אין אלקותו יתברך. די בחירה מאכט די נפש האלקית אליינס, זי מאכט די בחירה און זי איז די וואס קעמפט, און מיט דעם ברענגט זי אראפ אלקותו יתברך אויף די וועלט.

ה. דאס פלאץ וואו די עבודה שפילט זיך אפ איז אינערהאלב די נפש השכלית, דורך שכל'דיגע איבערצייגונגען, אויף אן אופן אז אויך די נפש הבהמית זאל פארשטיין און דערהערן אז אויך פאר איר איז ווערד זיך צו מתחבר זיין צו עבודת ה'. און מיט די צייט, ווערט די נפש השכלית אויסגעלייטערט, אזוי אז אויך זי וויל דעם אויבערשטן באמת.

מיט גרויס הצלחה און סייעתא דשמיא!

הפצת הגליון בק"ק וויען נתנדב ע"י

פטרון חצי חודש כסלו
נדפס ידידינו הנכבד הרה"ח ר' **יעקב יהושע פיש** שליט"א
לעילוי נשמת אביו הרה"ח ר' **אלתר בן ציון** ב"ר **מרדכי שלמה** ז"ל
נלב"ע ד כסלו תשפ"ה

חלק מהוצאות הגליון
נדפס ידידינו הנכבד הרה"ח ר' **דוד לורינץ** שליט"א
לרגל שמחתו בהולדת בנו למזל טוב
בוכות מרן הבעש"ט הק' ר"ע יהודה ממנו רחב נחת הקדושה

נתנדב לטובת נשמת
הרה"ק ר' **אברהם דוד** ב"ר **דוד** זי"ע **ה'בת עין'**
לרגל ההילולא קדישא יי"ב כסלו
לזכות הרה"ג **ישראל בן אסתר הדסה** הי"ו
לרוויון הנחת בקרוב ובגיל

אידישער הערצער ווארטן אויף אביסל ליכטיגקייט אבער מ'ווארט אויף אייער שותפות
צו מנדב זיין א מאמר/אפטיילונג, אדער הפצה ביי אייך אין ביהמ"ד און דאס גלייכן רופט: 848.243.1624
אימעיל DD0722531385@gmail.com | תודם צו זיין אויטאמאטיש: 347-428-6483